

BOSNA I HERCEGOVINA
SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO

Broj: U – 1240/07
Sarajevo, 18.02.2010.godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Branimira Orašanina, kao predsjednika vijeća, Fikreta Kršlakovića i Jadranke Brenjo, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Ivke Kafedžić, u upravnom sporu tužitelja „Veleprodajni centar“ d.o.o. Sarajevo, ul. Rajlovačka bb, protiv rješenja broj 01-01-26-021-11-II/07 od 21.09.2007.godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari ocjene dopuštenosti koncentracije na tržištu trgovine na malo mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za domaćinstvo u BiH, te izricanja novčane kazne u postupku ocjene koncentracije na tržištu, na nejavnoj sjednici održanoj dana 18.02.2010.godine, donio je slijedeću:

PRESUDA

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, broj: 01-01-26-021-11-II/07 od 21.09.2007.godine, ocijenjena je dopuštenom koncentracija nastala na tržištu trgovine na malo mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za

domaćinstvo u BiH, na osnovu Ugovora o poslovnoj saradnji između privrednog subjekata „Džananović“ d.o.o. Zenica i privrednog subjekta „Veleprodajni centar“ d.o.o. Sarajevo. U dispozitivu navedenog rješenja u tački 2. izrečena je novčana kazna zbog nepodnošenja prijave namjere koncentracije, u zakonom predviđenom roku, privrednom subjektu „Veleprodajni centar“ u visini od 80.000,00 KM, sa obavezom upisa rješenja u Registar koncentracija.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, kojom predlaže da se ista uvaži, rješenje tuženog poništi u dijelu koji se odnosi na navčanu kaznu i predmet vrati na ponovni postupak. U tužbi navodi da obzirom da se radi o zakupu poslovnih prostora, tužitelj u momentu zaključenja ugovora nije prepoznao da se radi o koncentraciji u smislu člana 12. Zakona o konkurenciji. Obzirom da je u momentu zaključenja ugovora bilo neizvjesno da li će doći do njegove realizacije, postojala je mogućnost da prijava bude bezpredmetna. Do realizacije ugovora je došlo znatno kasnije od momenta zaključenja, nakon čega se odmah i pristupilo podnošenju prijave. Tužitelj detaljno obrazlaže postupak zaštite tržišnog natjecanja u Republici Hrvatskoj, kao zemlji u kojoj djeluje privredni subjekt „Konzum“ d.d. Zagreb, vlasnik tužitelja, te ističe da se znatno razlikuje od postupka koji provodi tuženi. Ističe da posluje sa gubitkom, te da je sa uzimanjem poslovnih prostora u zakup preuzeo i sve zaposlenike. Izricanje kazne u ovako velikom iznosu u krajnjem može dovesti i do smanjenja broja radnika. Smatra da ukoliko se i utvrdi da je bilo osnova za kažnjavanje, da je izrečena kazna previsoka, te da bi isti cilj bio postignut i sa znatno manjom kaznom. Konačno je predložio da se tužba uvaži i osporeno rješenje poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH,, broj:19/02 do 83/08), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Rješenjem tuženog broj: 01-01-26-021-11-II/07 od 21.09.2007.godine, ocjenjuje se dopuštenom koncentracija na tržištu trgovine na malo mješovitom robom, prehrambenim proizvodima, pićem i proizvodima široke potrošnje za domaćinstvo u BiH, nastala zaključenjem

Ugovora o poslovnoj saradnji između privrednog subjekta „Džananović“ d.o.o. Zenica i „Veleprodajni centar“ d.o.o. Sarajevo, te se zbog nepodnošenja prijave namjere koncentracije u zakonski predviđenom vremenskom roku, tužitelju izriče novčana kazana u iznosu od 80.000,00 KM iz razloga što je tuženi u postupku donošenja rješenja utvrdio povredu pravila iz člana 16. zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH“ broj: 48/05 i 76/07), zbog čega je u skladu sa članom 49. stav 1. tačka b) istog zakona, tuženi odlučio kao u dipozitivu rješenja.

Osporeno rješenje temelji se na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona, pa je tužba tužitelja neosnovana.

Iz podataka u spisu proizlazi, a što ni tužitelj ne spori da je prijavu namjere koncentracije podnio dana 15.06.2007.godine, koju je tuženi zaprimio pod brojem :01-01-26-021-II/07. Kako prijava nije bila kompletna, te ju je trebalo dopuniti, to je tuženi pozvao tužitelja da isto učini, pa je po prijemu kompletne dokumentacije tuženi o tome izdao potvrdu dana 30.07.2007.godine. Tužitelji neosnovano u tužbi detaljno obrazlažu razloge koje smatraju opravdanim, jer su to bili dužni isticati u toku postupka, pa svi prigovori u tom pravcu nemaju značaja na pravilnost rješenja. Odredbom člana 12. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji, koncentracijom se smatra stjecanje kontrole ili prevladavajućeg utjecaja jednog, odnosno više privrednih subjekata nad drugim, odnosno nad više drugih privrednih subjekata ili dijelom drugog privrednog subjekta, odnosno dijelovima drugih privrednih subjekata, i to: 1. stjecanjem kupovinom većine dionica ili udjela osnovnog kapitala, ili 2. stjecanjem većine prava glasa, ili 3. na drugi način, u skladu sa odredbama zakona koji reguliraju osnivanje privrednih subjekata i njihovo upravljanje. Iz podataka u spisu proizlazi da je tužitelj dana 11.04.2007.godine zaključio Ugovor o poslovnoj saradnji sa privrednim subjektom „Džananović“ d.o.o. Zenica, odnosno zakupio 7 poslovnih prostora, čime je izvršena koncentracija u smislu citiranog zakona. U smislu člana 14. stav 1. tačka b) istog zakona, učesnici koncentracije su obavezni prijaviti namjeravanu koncentraciju kada su ispunjeni sljedeći uslovi: da ukupni godišnji prihod svakog od najmanje dva privredna subjekta učesnika koncentracije ostavren prodajom roba i/ili usluga na tržištu Bosne i Hercegovine iznosi najmanje 5.000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila koncentraciji, ili ako je njihovo zajedničko učešće na relevantnom tržištu veće od 40%. Iz dokaza izvedenih u postupku jasno proizlazi da je ukupan prihod učesnika koncentracije preko

5.000.000 KM, odnosno za tužitelja prema završnom računu za 2006.godinu, kao godini koja je prethodila koncentraciji iznosi 56.156.566,00 KM, a za privredno društvo „Džananović“ d.o.o. Zenica, takođe prema završnom računu za 2006.godinu iznosi 26.669.770,00 KM. Tužitelj nije ničim doveo u sumnju tačnost utvrđenog iznosa, te je stoga pravilan zaključak tuženog da tužitelj nije postupio po obavezi propisanoj članom 16. citiranog zakona i da su se zato stekli uslovi za izricanje novčane kazne propisane članom 49. stav 1. tačka b) citiranog zakona.

U konkretnom slučaju, kako to proizlazi iz Ugovora o poslovnoj saradnji, zaključenog dana 11.04.2007.godine, pod brojem:3456-01/07, kojim tužitelj uzima u zakup poslovne prostore, radi se o koncentraciji u smislu člana 12. stav 1. tačka b) pod 3) istog člana Zakona o konkurenciji, tj. o stjecanju kontrole jednog privrednog subjekta nad drugim privrednim subjektom, odnosno dijelovima drugih privrednih subjekata na drugi način u skladu sa odredbama zakona koji reguliraju osnivanje privrednih subjekata i njihovo upravljanje. Odredbom člana 12. stav 2. citiranog zakona propisano je da se stjecanje kontrole u smislu člana 1. ovog zakona ostvaruje putem prava, zaključivanjem sporazuma ili drugim sredstvima kojima jedan ili više privrednih subjekata, bilo posebno, bilo zajednički, uzimajući u obzir sve pravne i činjenične okolnosti, stječu mogućnost ostvarivanja dominantnog utjecaja nad jednim ili više privrednih subjekata. Dakle, po zaključenju navedenog ugovora, tužitelj je bio dužan u smislu člana 16. stav 2. istog zakona da podnese prijavu namjere koncentracije u roku od osam dana. Prema odredbi člana 16. stav 1. citiranog zakona obaveza podnošenja prijave počinje od zaključenja ugovora, pa tužitelji neosnovano u tužbi navode da nisu bili dužni podnijeti prijavu od momenta zaključenja ugovora, nego tek nakon realizacije istog. Ovaj prigovor nije osnovan iz razloga što se ocjena dopuštenosti koncentracije i provjera da li se radi o koncentraciji privrednih subjekata, koje kao rezultat imaju značajno narušavanje efikasne tržišne konkurencije (zabranjena koncentracija), mora utvrditi odmah nakon zaključenja ugovora, a ne nakon faktičkog preuzimanja kontrole, odnosno nakon realizacije ugovora, kako to pogrešno tvrdi tužitelj.

Prilikom odlučivanja o visini kazne tuženi je pravilno novčanu kaznu odredio prema ukupnim prihodima tužitelja u prethodnoj godini poslovanja (član 14. citiranog zakona), jer se u konkretnom slučaju radi o namjeravanoj koncentraciji privrednih subjekata iz člana 12. stav 1. tačka

b) pod 3) i stav 2. istog člana citiranog zakona (sticanje kontrole). I po ocjeni ovog suda, određena novčana kazna je u skladu sa stepenom povrede zakona i u skladu je sa odredbom člana 49. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji, te je ublažena primjenom olakšavajućih okolnosti. Naime, tužena je ovlaštena izreći privrednim subjektima novčanu kaznu koja ne prelazi 1% od ukupnog prihoda u prethodnoj godini poslovanja, ako ne podnese prijavu namjere koncentracije u smislu člana 16. citiranog zakona, a tužiteljima je izrečena novčana kazna u iznosu od 0,142% od ukupno ostvarenog godišnjeg prihoda za 2006. godinu.

Prigovor tužitelja da se zaštita tržišnog natjecanja u Republici Hrvatskoj provodi na znatno drugačiji način nego u BiH, ne ispričava tužitelja, iz razloga što je tužitelj kao privredni subjekt i subjekt koncentracije, a i kao domaće privredno društvo, bio dužan da poznaje i poštuje pozitivno zakonodavstvo Bosne i Hercegovine. Osim toga, i prema standardima Evropske unije svi privredni subjekti, kao učesnici koncentracije, moraju prijaviti namjeru koncentracije i to odmah po zaključenju ugovora, a pod određenim okolnostima i prije zaključenja ugovora, kako bi se ocijenilo da li je plan predložene koncentracije dopušten i kako bi odgovarajuće tijelo utvrdilo da li se radi o zabranjenoj koncentraciji (Uredba Vijeća EK broj 139/04 od 20.01.2004.godine).

Ostali prigovori tužitelja u tužbi nemaju značaja na pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, pa iste sud nije posebno cijenio, jer je u osporenom rješenju tuženi detaljno obrazložio sve relevantne činjenice, koje se odnose i na ostale prigovore tužitelja u tužbi, a koje obrazloženje u cijelosti uvažava i ovaj sud.

Iz svega izloženog slijedi da tužba tužitelja nije osnovana, pa je ovaj sud, primjenom člana 37. stav 1. i stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Ivka Kafedžić

